

3 Евангелля св. Лукі Езус раскажаў такую прыпавесць некаторым упэўненым у сваёй праведнасці, якія пагарджалі іншымі: “Два чалавекі зайшлі ў святynю памаліцца; адзін фарысей, а другі мытнік. Фарысей, стаўшы, маліўся сам сабе так: “Божа, дзякую Табе, што я не такі, як іншыя людзі, рабаўнікі, несправядлівыя, распуснікі або як гэты мытнік. Пашчуся два разы на тыдзень, даю дзесяціну з усяго, што набываю.

А мытнік, стоячы воддаль, не адважваўся нават падняць вачэй да неба, але, б’ючы сябе ў грудзі, казаў: “Божа, будзь міласцівы да мяне, грэшніка”.

Кажу вам, што менавіта гэты пайшоў у дом свой апраўданы, а не той, бо кожны, хто ўзвышае самога сябе, прыніжаны будзе, а хто прыніжае сябе, узвысіцца”. †

Лк 18, 9-14

Фундаментальная роўнасць Калісьці ворагі Евангелля спрабавалі па-рознаму прадставіць хрысціянства як рэлігію, што дазваляе ўтрымаць дамінаванне адных людзей над іншымі. Бедныя і прыгнечаныя павінны быць застрашаны пеклам класам эксплуатацараў, для якіх неба пачыналася ўжо тут на зямлі. Такая інтэрпрэтацыя Евангелля паходзіла са злой волі і з-за невуцтва. Злая воля як бы “згасла” або схавалася. На жаль, няведанне Евангелля, праўд пра Бога і чалавека і далей для многіх складае перашкоду ў тым, каб прыпасці да Хрыста. Дзе ж знайсці прычыны такога стану рэчаў? Перш за ўсё ў няхватцы праўды пра самога сябе. Як доўга чалавек будзе паддавацца спакусе самадастатковасці, так доўга ён застанецца “непрамакальны” для Божай ласкі. Сэнс нашага існавання, нашае прызначэнне маюць свае вытокі ў Богу. Ніякія ўчынкі, нават найбольш высакародныя, не з’яўляюцца білетам у рай. І наадварот – ніякае зло не можа быць перашкодай для сустрэчы з міласэрным Айцом у небе. Хрыстус не астаўляе сумнення: не патрабуюць доктара здаровыя, але тыя, каму нездаровіцца. Давайце паглядзім на саміх сябе ў святле гэтай евангелічнай перспектывы. І адчуем сябе братамі.

Кс. Яраслаў Грынашкевіч